

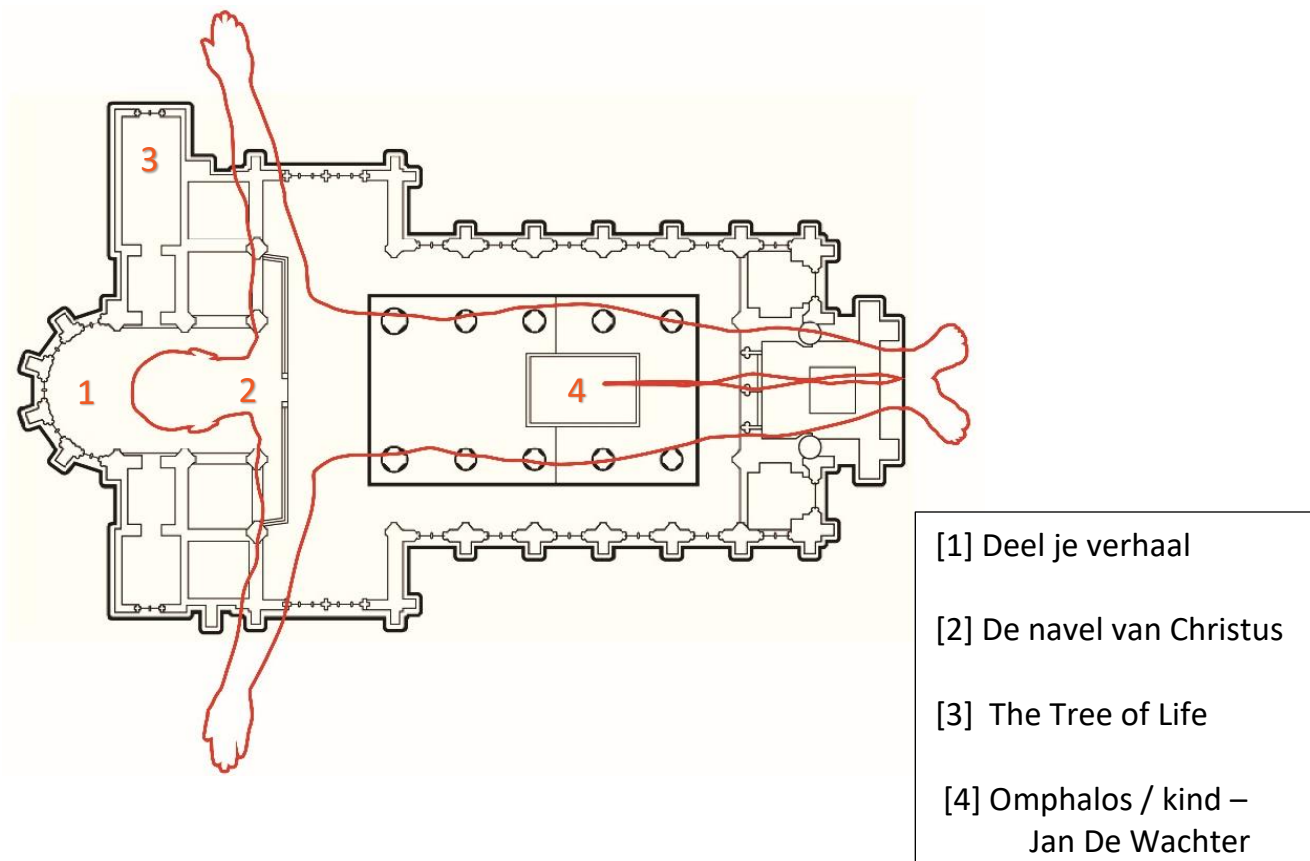
WELKOM IN DE MAGDALENAKERK!

Vandaag openen zich nieuwe perspectieven om de kerkruimte als zone van zin te herontdekken en te beleven. Met het MAGDA-project experimenteert YOT naar wat er allemaal kan in deze kerk. Hoe kan deze plaats een meerwaarde betekenen voor de samenleving van vandaag?

Kerkgebouwen zijn ontstaan vanuit een diepgewortelde visie op de mens en zijn bestaan. Vanuit het kerkgebouw ontwikkelde zich de zorg voor de bewoners van het dorp of de stad. Op geregelde tijdstippen verzamelden ze in de kerk en kwamen ze samen feesten en rouwen. De traditie van deze unieke publieke ruimte toont aan dat een ware samenleving tot stand komt in de zorg voor elkaar.

Die zorg omvatte en omvat nu nog steeds de hele mens, zowel fysiek-lichamelijk als psychisch-spiritueel. De psychisch-spirituele dimensie lijkt evident in een kerkgebouw. Maar ook het lichaam en het fysieke hebben een plaats in de kerk.

Wist je trouwens dat het grondplan van dit kerkgebouw de vorm heeft van een mens?

We dragen onze huid
als een lege kamer
met scherven van voorbije dromen.

Langzaam kerft het leven
littekens van een voltooide tijd.
De wonden blijven als insignes
van een imperfect verleden.

We zijn gesneden aan
herinneringen die enkel wij
herkennen en die ons tekenen
tot wie we zijn.

Ann Dewulf

GETEKEND Littekens als teken van leven

Het leven laat zijn sporen na. Je komt niet ongeschonden door het leven, het 'tekent' je.

Geen enkel litteken is bovendien exact hetzelfde. Het zijn oorspronkelijke tekens, ze zijn 'origineel': niet van iemand overgenomen, niet nagemaakt. Maar wel door iets of iemand anders veroorzaakt.

Hoe ze er ook uitzien, alle littekens vertellen een verhaal, het verhaal van jouw leven. **In het koor [1]** nodigen we je uit om dat verhaal te delen met de andere bezoekers van deze kerk.

DE NAVEL ALS UNIVERSEEL LITTEKEN

En toch is er een litteken dat we als mens met elkaar gemeenschappelijk hebben: de navel, het litteken op het midden van de buik, afkomstig van de navelstreng. Het is het meest tastbare teken dat verwijst naar onze geboorte.

Op **iconen van de gekruisigde Christus [2]** worden de lijnen van de buik, het abdomen, duidelijk afgetekend met centraal zijn navel. Ook Jezus is – zoals alle mensen – geboren.

Eén in wezen

Net als de vingerafdruk heeft de navel in zijn universaliteit ook een uniek karakter. Geen twee navels zijn gelijk. Man, vrouw, blank, zwart, homo, hetero, allen hebben een navel en toch is geen één navel als de ander. Een unieke mens en toch voortzetting van vorige generaties, van genen, van een even unieke vader en moeder. Een nieuwe genavelde mens, verbonden met een familie, een cultuur, een taal, een geschiedenis,... maar ook met de mogelijkheid aan al dat voorgaande een eigen 'draai' te geven, want de navel is alleen maar het litteken van het doorgeknipte bestaan.

Een verbond snijden

De navel verwijst naar de navelstreng, de levensgevende verbinding tussen moeder en kind. Elke mens wordt geboren en krijgt het leven. Het leven wordt hem aangereikt, zoals een geschenk. Toch wordt de streng doorgeknipt, want hoe gegeven het leven ook is, een mens moet ook zelf zijn leven 'waar' maken, zijn eigen weg gaan, er iets van maken. Net om te kunnen leven, wordt de navelstreng doorgeknipt.

VERTEL ONS EEN VERHAAL VAN VOOR DE TIJD DIE WE ONS KUNNEN HERINNEREN

De navel verwijst ook naar onze oorsprong en wat daarvóór komt. "Vertel ons een verhaal van voor de tijd die we ons kunnen herinneren," vraagt de jongste zoon aan de moeder in de film 'The tree of life' (2011, T. Malick). **Het antwoord van de filmmaker dat je op het beeldscherm kan bekijken [3]**, maakt ons bewust van het mysterie en de vraag naar de oorsprong van ons eigen leven. Verwijst die oorsprong ook naar onze bestemming?

OP ZOEK NAAR DE NAVEL VAN DE WERELD

"Reeds van in de oudste tijden heeft de mens geprobeerd het middelpunt van de dingen te bepalen. Door eenvoudigweg ergens een losse veldkei neer te leggen, werd een centrum bepaald. Van hieruit ontwikkelde zich vervolgens een stad of land. In het verlengde van de materiële structuren, ontwikkelde zich steeds een kosmologische ordening. Een steen die een dergelijk middelpunt aangeeft, wordt 'omphalos' of navelsteen genoemd en treft men als vormgevend beginsel in verschillende culturen aan."

tekst: Stef Van Bellingen
Jan De Wachter – Omphalos [4]

Tegenover dat vaste ankerpunt plaatst de Bijbelse spiritualiteit een ander beeld: de gedachte dat de mens een pelgrim en vreemdeling is op aarde. Mens worden betekent juist de navel-positie verlaten om op weg te gaan. De weg, de waarheid en het leven vallen dan samen.

GETEKEND – littekens als teken van leven is een initiatief van YOT vzw, het labo voor levensbeschouwing, verbonden met de H.-Magdalenakerk in Brugge. Dit project kwam tot stand met de hulp van Folio Atelier en Sign-it. Met dank aan de vele vrijwilligers.

Een vrije bijdrage?

Als elk van de 22.000 bezoekers deze zomer 1 euro zou doneren (in de geldcollector aan de ingang) dan krijgt het werk van YOT in deze kerk een stevig duwtje in de rug.

Fiscaal aftrekbare giften (vanaf 40 €) zijn mogelijk via het fonds *Vrienden van YOT* van de Koning Boudewijnstichting. Contacteer ons via info@yot.be of neem de oranje folder mee.

Van harte bedankt, dat verdient zeker een stukje van de hemel!

GETEKEND
Littekens als teken van leven

Heilige Magdalenakerk – Brugge

van 1 juli t.e.m. 30 september
elke dag van 10 tot 13 uur en van 14 tot 18 uur
niet op zondagochtend
vrije toegang

Met steun van stad Brugge

B R U
G G E
WERELDERFOEDSTAD